

CONSILIUL LEGISLATIV

Biroul permanent al Senatului

Bp. 85 / 9.12.2025

Biroul permanent al Senatului

625 / 22.12.2025

AVIZ

referitor la propunerea legislativă Pentru modificarea și completarea art.27 din Ordonanța nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare

Analizând propunerea legislativă Pentru modificarea și completarea art.27 din Ordonanța nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare (b585/11.11.2025), transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr. XXXV/6420/17.11.2025 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D1015/18.11.2025,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează favorabil propunerea legislativă, cu următoarele observații și propuneri:

1. Propunerea legislativă are ca obiect modificarea și completarea art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, în sensul stabilirii unor reguli referitoare la modalitatea de comunicare a procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii.

2. Prin conținutul său normativ, propunerea legislativă face parte din categoria legilor ordinare, iar în aplicarea art. 75 alin. (1) din Constituția României, republicată, prima Cameră sesizată este Senatul.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. La titlu, pentru respectarea uzanțelor normative, este necesară eliminarea expresiei „cu modificările și completările ulterioare”.

5. Având în vedere normele de tehnică legislativă, partea introductivă a articolului unic și părțile dispozitive ale pct. 1 și 2 trebuie reformulate, astfel:

„**Articol unic.** - Articolul 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iunie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

«1. Alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

(1) ...».

2. După alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (3), cu următorul cuprins:

«(3) ...».

6. La **art. 27 alin. (1)**, astfel cum este propus la **pct. 1**, în ceea ce privește comunicarea procesului-verbal către persoanele fizice, semnalăm că norma potrivit căreia acesta se comunică „la reședința cunoscută” sau la „locul ales de ele”, în cazurile în care acestea „nu locuiesc la domiciliu” nu este suficient de clară și trebuie reanalizată. Avem în vedere, pe de o parte, faptul că textul pare a impune agentului constatatator să realizeze comunicarea în acest mod în toate situațiile în care persoana fizică nu locuiește la adresa unde își are domiciliul, fără a se prevedea și modalitatea prin care agentul constatatator ia cunoștință despre acest fapt. Precizăm, în acest context, că art. 16 alin. (1), care stabilește conținutul procesului-verbal, rămas nemodificat, nu se referă decât la domiciliul contravenientului.

Pe de altă parte, din text nici nu rezultă cu claritate cum anume urmează a fi „trimis” procesul-verbal la reședința cunoscută sau la locul ales de contravenient, și care este modalitatea prin care se poate face dovada că acesta a luat efectiv cunoștință de procesul-verbal. Menționăm că, în situația în care textul are în vedere transmiterea tot prin poștă, cu aviz de primire, nu se înțelege cum ar putea

contravenientul să intre în posesia procesului-verbal în situațiile în care actul de identitate, pe care oficiul poștal îl solicită pentru înmânarea corespondenței cu confirmare de primire, nu are decât informațiile referitoare la domiciliul contravenientului.

Mai mult decât atât, prevederea soluției comunicării prin afișare în cadrul **tezei a doua** a normei propuse este total lipsită de claritate, întrucât nu se înțelege dacă aceasta reprezintă, ca în prezent, o modalitate de comunicare subsidiară comunicării prin poștă, cu aviz de primire, sau dacă aceasta se aplică numai în situația în care comunicarea se face la reședința cunoscută sau la locul ales de contravenient, așa cum ar rezulta din redactarea propusă.

Totodată, din text nu reiese cu claritate nici modalitatea de realizare a comunicării către persoana juridică, întrucât din norma propusă s-ar putea înțelege că în acest caz comunicarea se face întotdeauna prin afișare, ceea ce nu poate fi acceptat.

În acest sens, precizăm că, așa cum a reținut Înalta Curte de Casație și Justiție în Decizia nr. 10/2013, pronunțată de completul competent să judece recursul în interesul legii, *„numai în ipoteza în care se consideră că îndeplinirea procedurii de comunicare prin afișarea actului se află într-un raport de subsidiaritate față de comunicarea prin poștă, cu aviz de primire, se poate afirma că sunt respectate garanțiile procedurale.*

Contravenientului trebuie să i se dea posibilitatea să cunoască efectiv actul încheiat, precum și data comunicării acestuia, pentru a-și formula apărările (plângerea contravențională, excepția prescripției aplicării sancțiunii contravenționale).”.

Prin urmare, din text trebuie să rezulte cu claritate că și în cazul persoanei juridice comunicarea procesului-verbal se face, în principal, prin poștă cu aviz de primire.

În ceea ce privește adresa la care se transmite procesul-verbal sau la care se face afișarea, din norma propusă nu rezultă nici cine stabilește și nici care sunt situațiile în care comunicarea se face „la sediul principal” sau, „atunci când este cazul”, „la sediul dezmembrământului” persoanei juridice. Precizăm că, potrivit art. 227 din Codul civil, persoana juridică are un sediu și, eventual, mai multe sedii cu caracter secundar, iar utilizarea noțiunii de „dezmembrământ” în ceea ce privește identificarea sucursalelor, reprezentanțelor teritoriale sau a punctelor de lucru este inadecvată în context.

Se impune, de aceea, reanalizarea textului sub toate aceste aspecte și reformularea lui corespunzătoare.

7. La norma propusă la **pct. 2** pentru **art. 27 alin. (3)**, semnalăm că nu poate fi acceptată soluția din cuprinsul părții finale a textului, potrivit căreia „în cazul nereprezentării la poștă pentru ridicarea procesului-verbal în termenul menționat pe avizul de primire”, „procedura se socotește îndeplinită”.

Astfel cum a reținut Înalta Curtea de Casație și Justiție în Decizia nr. 10/2013, *„acceptându-se caracterul subsidiar al modalităților tehnice de comunicare a procesului-verbal de contravenție, prin afișare, se ajunge la concluzia că dispozițiile legale analizate pun accent pe «primirea» efectivă a actului.*

În situația neprezentării contravenientului la oficiul poștal, după avizare, există un dubiu asupra luării la cunoștință a actului comunicat.

Nu se poate afirma de plano că persoana avizată, prin atitudinea sa, încearcă să amâne la nesfârșit comunicarea procesului-verbal.

Nu poate fi aplicat nici principiul nemo auditur propriam turpitudinem allegans, deoarece nu poate fi cunoscut motivul neprezentării persoanei avizate la oficiul poștal.

În ipoteza prezentată, reiese că nu poate fi considerată ca fiind valabilă comunicarea, dacă persoana sancționată nu s-a prezentat la oficiul poștal pentru ridicarea actului.

Simpla expediere a procesului-verbal, fără ca acesta să ajungă efectiv la destinatar, nu este conformă cu dispoziția legală cuprinsă în art. 27 teza I din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, care obligă organul constatatator să facă dovada că a comunicat procesul-verbal și că destinatarul a primit actul; pentru o comunicare valabilă, se impune deci ca organului constatatator să-i parvină «avizul de primire», care să facă dovada că destinatarul a luat efectiv cunoștință de procesul-verbal de contravenție.

Urmează, așadar, ca – în această ipoteză, în care persoana sancționată, deși avizată, prin oficiul poștal, nu s-a prezentat în vederea ridicării corespondenței – organul constatatator să apeleze la modalitatea tehnică subsidiară de comunicare, prin afișare, avându-se în vedere că returnarea plicului cu mențiunea «avizat», «neavizat»,

«expirat termen păstrare» nu constituie momentul de la care începe să curgă termenul de formulare a plângerii contravenționale.».

Precizăm că aceste argumente au fost reținute și în jurisprudența Curții Constituționale, cum ar fi în Decizia nr. 635/2014 (par. 17 - 21).

Prin urmare, pentru asigurarea garanțiilor procedurale se impune eliminarea din cuprinsul normei propuse pentru art. 27 alin. (2) a expresiei „ori în cazul neprezentării la poștă pentru ridicarea procesului-verbal în termenul menționat pe avizul de primire”, cu atât mai mult cu cât, așa cum a reținut Curtea Constituțională în decizia sus-menționată, **afișarea**, ca modalitatea de comunicare a procesului-verbal a fost prevăzută de legiuitor tocmai pentru situația în care procesul-verbal nu a putut fi înmănat contravenientului, din diferite motive, textul de lege urmărind „să prevină și să limiteze eventualele abuzuri, de natură să determine ineficacitatea unui act emis de un organ al statului prin menținerea cu rea-credință a imposibilității de comunicare a procesului-verbal de contravenție și a înștiințării de plată” (par. 19).

PREȘEDINTE
Florin IORDACHE

București
Nr. 1009/08.12.2025